

Acsai Roland

Az egyik nagymama

Így ni,
nagymama, most te következel,
rólad fogok írni.

Itt vagy, közel,
a lányom kék szemében.
És ott vagy, messze,

az öröklétben.
Érttem.
Ez a dolgok rendje.

És nem értem.
Nyolc gyereket neveltél fel,
nehéz időkben.

Nem kis tétel.
Unokád is lett bőven.
Keverted a neveinket.

Mindegy.
Mit láttál belőlem,
ahogy az arcom kitapogattad?

Mert akkor már vak voltál.
Tenyered kicsit az arcomon hagyta,
azóta ott érzem most már.

Aztán valaki neked is intett,
nem későn, nem korán.
Nem láttad, csak érezted a hívást,

pedig maradtál volna inkább.
A gyerekek, meg az unokák...
Bárcsak mehetne minden tovább!

De lenyomta a kilincset,
és elindultál a férjed után.

A másik nagymama

*Te voltál az anyai nagyanyám,
a Gócza...
A nagyszüleid neveltek fel,*

*az életed nem volt fenéig tejfel,
enyhén szólva.
Háború, árvaság...*

*Nem tehet senki róla.
Megvan még a házatok előtt az akác?
Persze már másé a telek.*

*Alig ismertelek.
Tested korán lett a halálnak kiadott lakás.
Se lakbér, se kaució.*

*Jöttek hideg telek.
Nézegetem a rólad készült fényképeket.
Itt van például ez a fotó:*

*rajta te és anyám, az elsőáldozó.
Anyu kislány,
és te még fiatal vagy.*

*Háttal a ravatalnak.
Észre sem veszel.
Porszem.*

*A temetésedre nem mehettem el.
Most búcsúztatlak, vagy most sem.*

Árvacsalán

*Az egy külön topik
lehetne, hogy hogy
mentettem meg Topit,*

*a fehér pulikutyakölyköt, és tettem pontot
a betegségére, amikor parvós
volt, és ez később is fontos*

*mozzanata lett kapcsolatunknak, mert nem kellett nagy jós-
tehetség ahhoz, hogy sejtsük,
közelebb fog állni hozzám, mint bárkihez. Megnyíltak az ajtók*

*a hűség szobáira, és mi ültünk bennük,
kutya és gazdája,
és úgy éreztük, hogy a nap odabent süt.*

*Most már nem csíp, árva,
emlékének csalánja.*